

РЕШЕНИЕ

№ 317

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9523** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 226 от АПК във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба на М. Т. Д., с [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], чл. 80, вх. „Б“, ет. 3, ап. 26 чрез адв. А. И. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0302-000106 по чл.171, т.1,б. „б“ от ЗДвП от 24.08.2023г., издадена от Р. П. К.- мл. автоконтрольор към ОДМВР- Б., РУ Ц., с която спрямо жалбоподателя е приложена административна мярка- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Заповедта се оспорва с доводи за незаконосъобразност - постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че не става ясно в какво се изразява нарушението. Сочи се също така, че жалбоподателката е оспорила данните от направения тест с техническо средство, като същата изразила лично желание да бъде изследвана за установяването на концентрацията на алкохол в кръвта чрез доказателствен анализатор, за което и бил издаден талон, но в същия било посочено, че желае това да стане с медицинско и химическо изследване, за което да се яви до 120 мин в ФСМП – Ц.. Същевременно в жалбата се сочи, че жалбоподателката е нямала възможност да спазва този срок, доколкото във процесният талон за изследване липсвал адрес, където да се извърши изследването. Сочи се също така, че самото изследване е трябвало да се проведе до 45 минути, а не 120 минути, доколкото

се касаело за населено място – [населено място].

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно уведомен се явява лично и с адв. И.. Поддържа се твърдението, че ПАМ е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ като неправилна. Претендират се разноски по делото.

Ответникът – мл. автоконтрольор към ОДМВР- Б., РУ Ц. не се явява, представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за нейното отхвърляне.

С оглед разпределението на доказателствената тежест, жалбоподателят формулира искане за допускане до разпит на двама свидетели, уважено от съда.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.08.2023г. от Г. П. П. - мл. автоконтрольор при ОД на МВР- Б., РУ Ц. е съставен акт за административно нарушение (АУАН) № 774632 срещу жалбоподателката М. Т. Д., за това, че на 24.08.2023г. около 04:15 часа, в [населено място] по [улица]на кръстовището с [улица].в посока центъра, управлява собствения си лек автомобил М. ГЛЦ 2020 Д 4МАТИК с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол с концентрация 1.04 промила алкохол в кръвта, измерени в издишвания въздух. Пробата е извършена в 04:25ч. с техническо средство Дрегер 7510 с фабричен № 0782 и показана на водача. Издаден е талон за изследване с номер 138711. Съобразно посоченото в АУАН с тези си действия водача на ватомобила е нарушил чл.5 ал.3 пр.1 от ЗДвП, като управлявал МПС, с концентрация на алкохол в кръвта над 0.8 на хиляда до 1.2 на хиляда включително от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1,б. „б“ от ЗДвП, с която спрямо жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, за извършено нарушение на чл.5 ал.3 пр.1 от ЗДвП.

От съдържанието на докладна записка от 24.08.2023г. от Г. П. П. - мл. автоконтрольор при ОД на МВР- Б., РУ Ц., се установява, че за времето от 19:00 часа до 07:00 часа на 24.08.2023г. бил на смяна съвместно с колегите си Ж. Д. и С. С., като около 04:25ч. в [населено място] на [улица]на кръстовището с [улица]спрял за проверка л.а. М. ГЛЦ 2020 Д 4МАТИК с рег. [рег.номер на МПС], движещ се посока центъра на града. При извършената проверка водачът на автомобила бил изпробван за употреба на алкохол с техн. средство Дрегер 7510+ с фабричен номер 0782, като апарата отчел 1.04 промила алкохол в кръвта, измерени в издишвания въздух. Издал талон за медицинско изследване за номер 138711 и обяснил на водачката как може да го използва. Съставил един брой АУАН за нарушението, което извършила Д.. В докладната се сочи, че до края на смяната лицето не е дала кръвна проба за употреба на алкохол.

По искане на жалбоподателя съдът допусна събирането на гласни доказателства, като извърши разпит в качеството на свидетел на И. И. К. и на Г. Л. В., както и разпорежи по реда на чл. 176 от ГПК приложим на основание чл. 144 от АПК жалбоподателката да даде обяснения по делото.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл.149, ал.1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 251з-1821 от 26.04.2022 г. на директора на Областна дирекция на МВР – Б., с която на основание чл. 43, ал. 4 във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОД на МВР – Б., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 1 от ЗДвП/, сред които са и младши автоконтрольори в РУ при ОД на МВР – Б.. Следователно обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото от младши автоконтрольора в РУ при ОД на МВР – Б. правомощие /чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП/, така и релевантните факти и обстоятелства за обосноваване наличието на законово регламентираната материалноправна предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. С оглед на което съдът приема, че е изпълнено изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Съгласно чл.171, ал.1от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: по т.1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установени с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор и/или химико-токсикологично лабораторно изследване- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече

от 18 месеца.

В оспорената заповед за прилагане на ПАМ са посочени фактическите основания за издаването ѝ, включително дата и място на извършване на нарушението, конкретното поведение на жалбоподателката като водач на процесното МПС и отчетения положителен резултат от 1.04 промила алкохол в кръвта, измерени в издишвания въздух с Дрегер 7510+ с фабричен номер 0782. Няма спор, че жалбоподателката не е приела показанията на техническото средно. В случая оспорва се обстоятелството относно удостоверение с издадения талон за изследване избор на жалбоподателката за изследване - с доказателствен анализатор или с медицинско и химическо изследване. В тази връзка съдът съобрази следното:

Приложеният по делото талон за изследване № 138711 съставен по образец, Приложение 1 към чл. 4, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) се явява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. По делото не е оспорена автентичността на процесният талон за изследване или удостоверителната компетентност на контролният орган, който е попълнил талона, както и реда по който е съставен талона, в който случай свидетелските показания на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели хипотетично биха били допустими и биха имали значение. Видно, обаче от съдържанието на всички приложения по делото общо три напълно идентични заверени копия на въпросния талон за изследване, същият съдържа всички изискуеми по Наредба № 1 от 19.07.2017г. реквизити. Противно на изложеното в жалбата в талона е отразено, както мястото така и правилният срок – 120 минути, до който жалбоподателката е следвало да се яви за изследване. Неоснователно в жалбата се твърди, че контролният орган е следвало да посочи явяване до 45 минути от връчването на талона, доколкото от съдържанието на въпросния талон също така недвусмислено се установява, че медицинския филиал или център – ФСМП [улица] се намира в [населено място], което място безспорно се намира извън територията на населеното място, където е извършено нарушението – [населено място]. Талон за изследване № 13873 е издаден по предвидения в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. от длъжностно лице, в кръга на неговите правомощия и е надлежно подписан от това лице, като липсата на саморъчно вписване от страна на жалбоподателката на избрания от нея метод на изследване не опорочава доказателствената сила на този документ. Т. изискване не се съдържа в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. като е допустимо попълването да се извърши от контролния орган. В тази връзка следва да бъде посочено, че опровергаване съдържанието на официален документ, съставен по предвидения от закона ред и в предвидената форма със свидетелски показания е недопустимо по арг. от чл. 164, ал. 1, т. 2 ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, поради което дадените в тази връзка показания на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели не следва да бъдат кредитирани от съда. Същевременно е необходимо да се отбележи, че върху всички приложения заверени копия на въпросния талон включително и този, съдържащ осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване /стр. 24 от делото/ се съдържат общо пет подписа на жалбоподателката. Дадените от жалбоподателката обяснения, които имат характер на твърдения, а именно, че два от подписите не били нейни, под: „Не желая да ползвам

доказателствен анализатор и желая да ползвам медицинско и химическо изследване“ не се подкрепят от други приложени по делото доказателства и не се ползват с доверие от настоящия съдебен състав. Същите имат двойствена правна природа в процеса и освен доказателствено средство са и средство за защита на наказаното лице. Това налага завишено внимание при оценката на доказателствената им стойност. В тази връзка съдът съобрази освен изложеното в съставения АУАН, който също се ползва с материална доказателствена сила, така и констатациите на актосъставителя в приложената по делото докладна записка, в която се сочи, „...обясних на водачката как може да използва издадения ѝ талон за изследване.....До края на смяната ни лицето не е дала кръвна проба за употреба на алкохол.“

Неприложима в случая се явява и цитираната в писмената защита на жалбоподателя съдебна практика по адм. д. № 6387/2023г. и № 4004/2023г., доколкото решенията по посочените дела са постановени при друга фактическа обстановка, а именно установено е, че техническо средство доказателствен анализатор, намиращи се в сградата на ОПП при СДВР към датата на установяване на нарушението, вменено на жалбоподателката, са с изтекла метрологична проверка. При настоящият случай липсват подобни установявания, поради което цитираната практика е неотнормима. Съдът приема, че при надлежното връчване на талона за изследване, ведно със 7 броя стикери, наличието на срок от 120 минути за придвижването на водача от мястото, на което бил спрян за проверка до [населено място], е достатъчно време за свободното му придвижване до мястото за вземане на кръвна проба, като невземането ѝ, не се дължи на обективни причини, а на поведението на жалбоподателя - непредставянето на холограмните стикери и явяването ѝ в здравното заведение след определения в талона срок от 120 минути. По делото не са установени обстоятелства, които да са препятствали жалбоподателя да се яви в медицинското заведение в указания му с талона за изследване срок.

Предвид изложеното, съдът приема за доказани основанията за прилагане на принудителната административна мярка с оспорената заповед, която е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т. Д., с [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0302-000106 по чл.171, т.1,б. „б“ от ЗДвП от 24.08.2023г., с която спрямо жалбоподателя е приложена административна мярка-временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

